

**Uchwała Nr XLVII/629/02
Rady Miejskiej Katowic
z dnia 25 marca 2002r.**

w sprawie załatwienia skargi na działalność Miejskiej Izby Wyrzeźwień i Ośrodka Pomocy dla Osób Uzależnionych od Alkoholu w Katowicach

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt. 15 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001r. Nr 142, poz. 1591) w związku z art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.).

**Rada Miejska Katowic
uchwała:**

- 1.** Uznać za bezzasadną skargę Pana Adama B   D   z łożoną do Prezydenta Katowic na działalność Miejskiej Izby Wyrzeźwień i Ośrodka Pomocy dla Osób Uzależnionych od Alkoholu w Katowicach.
- 2.** Prawne i faktyczne argumenty decydujące o zajęтым stanowisku w sprawie zawiera uzasadnienie do niniejszej uchwały.
- 3.** Zobowiązać Przewodniczącego Rady Miejskiej do zawiadomienia wnoszącego skargę o sposobie jej załatwienia.
- 4.** Wykonanie uchwały powierzyć Przewodniczącemu Rady Miejskiej Katowic.
- 5.** Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Katowic

Wojciech Boroński

UZASADNIENIE

W dniu 20 stycznia 2002 r. Pan A B D złożył do Prezydenta Katowic skargę na działalność Miejskiej Izby Wytrzeźwień i Ośrodka Pomocy dla Osób Uzależnionych od Alkoholu w Katowicach.

Prezydent w trybie art. 229 pkt. 3 Kpa przekazał skargę do rozpatrzenia Przewodniczącemu Rady Miejskiej (pismo z 5 marca 2002r.).

W celu zbadania zasadności zarzutów przedstawionych w skardze przeprowadzono postępowanie wyjaśniające.

W jego toku ustalono, iż zarzut odnośnie nieudzielenia pomocy medycznej i odmowy podania środków przeciwbólowych jest bezzasadny. Po doprowadzeniu do Izby, Pana A B D badał lekarz, który odpowiada za stan zdrowia osoby przebywającej w Izbie i podejmuje decyzje w zakresie ordynowania leków tylko w uzasadnionych przypadkach, w tym również leków przeciwbólowych.

Pomiar zawartości alkoholu jest czynnością pozwalającą ocenić stopień nietrzeźwości osoby zatrzymanej do wytrzeźwienia i pozwala na właściwą ocenę stanu zdrowia. Natomiast użycie pasów obezwładniających dotyczy wyłącznie osób nadmiernie pobudzonych, które swoim zachowaniem mogą wyrządzić szkodę zarówno sobie jak i otoczeniu.

W kwestii związanej z wydaniem rzeczy znajdujących się w depozycie ustalono, iż osoba opuszczająca Izbę Wytrzeźwień potwierdza odebranie depozytu własnoręcznym podpisem. Z uzyskanych informacji wynika, iż skarżący odmówił złożenia podpisu nie podając przyczyny odmowy, co stwarza trudności w wyjaśnieniu zastrzeżeń dotyczących odbioru depozytu.

Przedstawiając powyższe, należy dodać, iż Pan D w okresie 2000 i 2001 roku kilkakrotnie kierował skargi do tut. Urzędu, których przedmiotem było z reguły szeroko pojęte niezadowolenie z faktu przebywania w Izbie Wytrzeźwień oraz zarzuty związane z zachowaniem personelu Izby, czy też nienależyta jego zdaniem opieka lekarska. Rozpatrzone skargi załatwiono negatywnie z wyjaśnieniem procedury postępowania obowiązującej przy przyjmowaniu, pobycie i zwalnianiu z Izby osób przyjętych do wytrzeźwienia.

Prawne podstawy doprowadzenia do izby wytrzeźwień określa art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.Nr 35, poz. 230 z późn. zm.). Natomiast o zatrzymaniu w depozycie m. in. pieniędzy i przedmiotów wartościowych mówi art. 41, a o możliwościach zastosowania przymusu bezpośredniego art. 42 ww. ustawy.

Szczegółowo te kwestie określa rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 23 października 1996r. w sprawie trybu doprowadzania osób w stanie nietrzeźwości, organizacji izb wytrzeźwień i zakresu opieki zdrowotnej oraz zasad ustalania opłat związanych z doprowadzeniem i pobytem w izbie wytrzeźwień (Dz.U. Nr 129, poz. 611 z późn. zm.).

Na podstawie w/w ustaleń nie dopatrzono się uchybień w działaniach pracowników Miejskiej Izby Wytrzeźwień wobec Skarżącego i Rada Miejska uznała skargę Pana A B D za bezzasadną.